

Sygn. akt V KK 433/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **P. R.**

skazanego z art. 60 ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (tj.: Dz. U. 2019, poz. 2171),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 18 lutego 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla pkt 1 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II K (...), P. R. uznany został za winnego tego, że „w dniu 27 maja 2018 r. w Z. przy ul. W., w czasie trwania imprezy masowej w postaci meczu pomiędzy drużynami F. a C., wtargnął na teren stadionu F., a następnie na żądanie osoby uprawnionej miejsca tego nie opuścił”, tj. występku określonego w art. 60 ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (tj.: Dz. U. 2019, poz. 2171) i za to wymierzono mu karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Wyrok ten, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść P. R., zaskarżył prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. podnosząc w apelacji „obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 41b § 1 *in fine* k.k., a wyrażającą się w nie orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową w sytuacji, gdy orzeczenie go było obligatoryjne, albowiem oskarżony był sprawcą występu z art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych”. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. R. środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową na okres 3 lat.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 41b § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec P. R. zakaz wstępu na imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat (pkt 1 wyroku), a w pozostałej części orzeczenie sądu *meriti* utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł w dniu 28 sierpnia 2019 r. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zaskarżając ten wyrok na niekorzyść P. R. w części dotyczącej orzeczenie o środku karnym w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, tj. co do pkt 1. W kasacji zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego, to jest art. 41b § 2 k.k. w zw. z art. 41b § 1 k.k., poprzez orzeczenie wobec P. R. zakazu wstępu na imprezy masowe wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat w sytuacji, gdy wskazany przepis stanowi, że zakaz ten

obejmuje wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. Przy tak sformułowanym zarzucie skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie na niekorzyść skazanego, z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k., kasacja jest oczywiście zasadna, w związku z czym możliwe było jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu na podstawie art. 535 § 5 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 5 października 2019 r. – art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2019 r., poz. 1694).

Nie budzi wątpliwości, że zasadnie korygując – na skutek apelacji oskarżyciela publicznego – wyrok sądu *a quo* w zakresie obrazy prawa materialnego (brak orzeczenia obligatoryjnego środka karnego określonego w art. 41b § 1 k.k.) Sąd Okręgowy w Z. sam nie ustrzegł się błędu trafnie wytkniętego w kasacji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego.

Zgodnie z art. 41b § 2 k.k. zakaz wstępu na imprezę masową obejmuje wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Brzmienie powołanego przepisu jest więc jednoznaczne, a zakres terytorialny orzeczonego na jego podstawie środka nie przewiduje żadnych ograniczeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2012 r., III KK 453/11).

W tym stanie rzeczy orzeczenie przez sąd *ad quem* przewidzianego w art. 41b § 1 k.k. zakazu wyłącznie w zakresie obejmującym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a pominięcie tej jego części, która dotyczy meczów piłki nożnej rozgrywanych przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy odbywających się poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w sposób oczywisty uchybiało zawartej w powołanym przepisie normie materialnoprawnej.

Ponieważ stwierdzone uchybienie miało bez wątpienia istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego konieczne było jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. w postępowaniu odwoławczym.

Procedując повторно Sąd ten rozstrzygnie w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie uwzględniając kategoryczne brzmienie przepisów prawa materialnego.